

(המשך מעמוד 65)

חדרי-חדרים, בלן אנשים עצבניים, שחושרים על דעת-הקהל לפני שהם מהרהרים בעיקרי האמנות.

אם הכל עובד כאן חלק כל-כך, והכל במקומו מונח ביעילות מירבית, הרי זה משום שאותה רביעייה שהזכרתי קודם עבדה כבר יחד, והתוצאות היו מקסימות בי יום אחד בניו-יורק — אותו סרט שפרץ את גבולות החיבה המפורסמת של האולפן. והשתמש בעיר, ברחובותיה, בסימטותיה ובכיכרותיה, כאתר-צילומים לרטט מוסיקלי. להלנים של הרב נאסיו בראון מצויינים, ודונן וקלי משלימים זה את זה להפליא כבימאים (השניים הכירו עוד שנים לפני-כן, בברודוויי).

הכריזאוגרפיה מהווה היא בפני עצמו בסרט המוסיקלי. החל מן הדוגמה הפשוטה של רגליים המתמודדות בזוויות עם ה"לשון בקטע כמו מוטס סופוס, ועד למיפגן

קלי וריינולדס קול ורגליים

הראווה המרשים, אני חייב לשיר, המסכם תוך כמה דקות קאריירה של כוכב — משלב של שני כפר מסורבל ושאתן ועד לפיסגת-ההצלחה. האקרובטיות של דונאלד או'קונור, שנראה לעיתים אף יותר קליל וטיבעי מג'ין קלי עצמו; הקול החם והרגליים הזריזות של דבי ריינולדס; ההרמור בהופעתה של ג'ין הייגן כלינה לא-מונט, הבלונדית הלא-כל-כך מטומטמת; הצילום של הארולד רוטון — נידמה כאילו כל אלה מתאימים בדיוק למקומם.

כאשר ג'ין קלי רוקד בגשם, הוא מעביר את תחושת האושר האוחזת בו, אושר חייכני וכן, אל הצופה היושב באולם, בדרך ששום דיאלוג לא יכול היה לעשות. בשום מדיום אחר איי אפשר היה לבטא חושניות, תשוקה ומיסתוריות, כפי שזה בא לידי ביטוי במחול זה — קטע קצר יחסית, שהכל זוכרים להפליא, ואשר הפך את הגברת צ'אריס לכוכבת.

זהו סרט חובה למי שאוהב קולנוע.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב — האדומים, שיר אשר בגשם, ויקטור ויקטוריה, רגטיים, קאזאבי לנקה, ג'ורג'יה, בייבי בראזיל.

ירושלים — ויקטור ויקטוריה.

חיפה — ג'ורג'יה.

תל-אביב

*** **רגטיים** (אלנבי, ארצות הברית) — עיבוד לאימושלם אבל מרתק מבחינה קולנועית, לספר של אל דוקטור רוב, על התהוות החוויה האמריקאית, תוך מעקב אחרי מיספר דמויות — חלקן פיקטיביות חלקן אמיתיות — בתחילה המאה. בימאי: מילוש פורמן.

צל"ן

השחיטה בצמיחתה

למנהל הטלוויזיה וחטיבת החדשות שלה, **טוביה סער**, שהמחיש כמוצאי יום-הכיפורים את מדיניותו (או חוסר-מדיניותו) הטלוויזיונית, כשהעלים מן הסך הקטן את העובדה שזהו ערב יום-השנה השיעי למילהמת יום-הכיפורים. הצגת סרט-הקולנוע הרדוד החיטה בצמיחתה, כתחליף לסרט תיעודי או דיון באולפן על מילחמת יום-הכיפורים, שבה והוכיחה את אייכותה של הנהלת-הטלוויזיה הנוכחית להתמודד עם נושאים בעלי-חשיבות. אין זה מפליא שאחד מבכירי העובדים בטלוויזיה, כינה את הסרט, שהוקרן כמוצאי יום-הכיפורים, בכינוי „השחיטה בצמיחתה“, בהתכוונו לשחיטת הטלוויזיה.

מנכ"ל רשות-השידור, **יוסף לפיד**, אמר על כך, „מפני שמדובר בשנה התשיעית למילחמה, החלטנו להקדיש את ה"משאבים ליום-השנה העשירי למילחמת יום-הכיפורים, בשנה הבאה!"

מאחרי הקלעים

העימות ישרי - בן-ישי

מאז פרוץ מילחמת-הלבנון מתנהל מאבק לא-סמוי בין ראש השולחן לענייני-המרחב בטלוויזיה, **אהוד יערי**, ובין ראש השולחן הצבאי (עד השבוע), **רון בן-ישי**, שהתמנה כמפקד גלי צה"ל. ראשיתו של מאבק זה בהיעלמו של בן-ישי בימי-המלחמה הראשונים, כאשר הועדף לעקוב את המלחמה מבונן-קר-הפיקוד הצפוני, תוך התחככות עם

כתב רם חוסר תחושה

הרמטכ"ל ואלוף פיקוד-הצפון. את המסך הותיר לאילתורים מוצלחים-למדי של אהוד יערי, שניתח את מהלכיה השונים של המלחמה.

ביום השישי שעבר הגיע המאבק ישרי-בן-ישי לשיא חסר-תקדים בתולדות חטיבת-החדשות של הטלוויזיה. הוא התחולל בחדרו של מנהל-הטלוויזיה, שם ישב **יוסף לפיד**, שהחליף את סער, שלא הרגיל בטובו להפסיק את חופשתו בחו"ל.

בשיחה, שנעדה למנוע כפילויות של דיווח בכתבותיהם של השניים בהשבע — יומן אירועים, ושבה גם נכח **יורם רונן**, עורך היום, ועורך מבט **יאיר שטרן**, תקף יערי גלויות את בן-ישי, והטיח בפניו: „אתה ידעת מוקדם על הטבת בבי-רות, ולא דיווחת על כך!" תגובתו של בן-ישי: „דיווחתי רק את מה שהייתי בטוח בו, ושיכולתי לדווח אותו. כל מה שאמרתי בדיווחים הראשונים, אמת היא!" גם הודעה זו לא הייתה אמת.

האשמותיו של יערי פתחו מריבה קרה לגיית בין שני ראשי-השולחנות. רון בן-

כתב יערי ושר מודעי ללא הגנה של 1999

על חוש הדיווח של רם העיר אחד מב-כירי מבט: „עכשיו, כאשר רם יהיה שליח הטלוויזיה בארצות-הברית, הוא יהיה עשוי לדווח על רצח של נשיא אמריקאי בקצב דיבור של דיווח על עליית מדד יוקר-המחיה בישראל.“

השיבוץ המזור

במידורנות בניין-הטלוויזיה בירושלים מחייכים מזה שבועיים ימים למראה לוח-המישורים, ששופץ בידי מנהל הטלוויזיה, **טוביה סער**.

סער העביר את יום-המישורים הטוב של הטלוויזיה מהיום הראשון ליום החמישי (שתי סדרות בערב אחד). ליום הראשון העביר סער, בשעה 11 בלילה, סידרה המיועדת לילדים: גבר במערכת. לשיא השיבוץ הגיע סער בשיבוץ לימי ב/כ, כאשר הוריד את התוכנית זה הזמן, המיועדת לאוכלוסייה מגובלת, מהשעה 11 לשעה 10, והעביר לשידור אחריה סידרת מותחנים בנאלית (הארט ואשתו). ביום השלישי הקדים את הדראמה הבריטית לפני הסידרה ג'סיקה נובק, שהיא המישור האחרון לאותו ערב.

פסקול

הצעקות של מודעי

לרגל מנויו כמפקד גלי צה"ל, מסר **רון בן-ישי** בימים האחרונים את שולי-חן-הביטחון לירי **רן סממה**, שמונה כמלא-מקום עד למינויו של מנהל חדש לחטיבת-החדשות. **כתיב טלוויזיה** חדש הוא כתב-ההדיון לשעבר **מוטי עדה**, שהחל בימים אלה משמש ככתב-הטלוויזיה בצפון הארץ. **טוביה סער** ישיבת הוועדה-המנהל, שנערכה בהשתתפות השר **יצחק מודעי**, שעניינה היה הדו"ח של השופט בכור על השידור בינואר האחרון, שבו הואשם מודעי, התפרץ השר לעבר חברי הוועדה-המנהל ואמר: „אם אתם אינכם מתכוונים להעניש את **רן סממה**, הכתב שפירסם את הידועה, ואת עורך מבט, או אני הולך מכאן...“ בתגובה על דברים אלה התפרץ לעבר השר חבר הוועדה-המנהל **אהרון כאפו**, שצעק: „אם אתה לא רוצה לשמוע אותנו — אז דע לך שאנחנו לא נגן עליך!“ **טוביה סער**, פאפו נעדר באחרונה ברציפות מ-ישיבות מליאת רשות-השידור, כשהוא מיר-תיר זירה זו לנאומים ארוכים של נציגי הגופים שאינם מיוצגים בוועדה-המנהל. **התנצלות**: את מהדורת יומני קול ישראל, החל בתקופה של טבח-ביירות ועד עכשיו, לא ניהל בן-אחורו של ראש-הממשלה, **עיסא מילא** הלפריה, שהתפטר לפני המלחמה ממישרת מנהל חטיבת-החדשות של הרדיו. מלא-מקומו הקבוע של הלפריה במשך תקופה זו הוא מזכיר מערכת ענייני היום, **יגאל רום**.

התקרבות והשחבת

בישיבה האחרונה של פורום החדשות, שבה השתתפו ראשי הטלוויזיה והרדיו, נערך דיון על השלכות ה„טוב-יודיעה“ בעניין ועדת-החקירה לחקר בביירות, כדי להנחות את כתבי הטלוויזיה והרדיו. החלק השני של הדיון בפורום התמקד בתגובה על החלטת הוועדה-המנהל של רשות-השידור לגבי מסקנות השופט (בג"מ לאות) בכור על „פרשת מודעי“. הנוכחים תקפו את ההתקרנות של הוועדה-המנהל מול האשמותיו של השר יצחק מודעי, שישב כמאשים בישיבת הוועדה-המנהל. מנכ"ל-הטלוויזיה, **טוביה סער**, הפתיע את שאר הנוכחים כאשר העיר: „זה לא בסדר שהוועדה-המנהל מתקפל לפני השר מודעי!“

אלא שסער נוהג ליצור לעצמו „ביטוח כפול“ בכל מצב. הוא המשיך מיד והזכיר לנוכחים: „כאשר הגיעה הכתבה של **רן סממה** על האשמות המיטרה בעניין השר מודעי, אמרתי לעורך המהדורה שלא צריך לפתוח את מהדורת מבט בידיעה זו.“ העיר על כך אחד ממשתתפי הדיון: „מי שפתח בהאשמה של התקרנות גמר בדברים של השתפנות.“

רוצח הסקופים

למורת-רוח ולהתמרמרות של רבים בחטיבת-החדשות של הטלוויזיה הביא הראי-יון שערך הכתב המדיני **אלימלך רם** עם אלי"מ (מיל), **אלי גבע**, ההתמרמרות הלכה וגברה למחרת היום, כאשר קראו כתבי מבט את הראיונות שהעניק גבע לעיתונות היומית. ההתמרמרות של כתבי מבט מקורה בי-אימרה הרווחת מזה יותר משנה בחטיבת-החדשות, האומרת שרם הוא „רוצח הסקופים“, בשל חוסר תחושתו העיתונאית לנושאים שבהם הוא מטפל, שאלותיו ה-בומבסטיות וההטאותיו את הנקודות העיקריות.